

Slag for hende. Hun er jo endnu ung og trænger til nogen eller noget, der kan fylde Tilværelsen for hende; . . . og det kan jo ikke nægtes, at Generalkonsulen i den Henseende har sine Svagheder; han er jo desuden nu næsten en gammel Mand og i det hele temmelig aflægs — —“

Stemmerne blev her uholdelige for Hansine. Hun gav sig atter til at se paa de to unge, der nu havde lejret sig overfor hinanden ude paa Græsplænen.

Lidt efter kom Sigrid styrtende hen imod hende med Øjne, der straaled af Begejstring.

„Mor!“ raabte hun. „Veed du, hvad hun siger? Hun siger, at hun har en stor Dukke, som kan sove ligesom et rigtigt Menne-ske, og en Dukkestue med rigtige Stole og Borde og et Køkken. Og veed du, hvad hun siger? Der hører ogsaa en Dam til, siger hun, med Ænder paa og en Baad. Tror du, det er sandt, Mo'er?“

„Kommer du saa, Sigrid?“ kaldte Frøken Gerda ude fra Plænen.

Uden at vente paa Moderens Svar løb Barnet tilbage til den unge Pige og kastede sig i Kaadhed lige ned i hendes Skød. I det samme hørtes igen Stemmerne nærme sig gennem Hasselalleen. Det var denne Gang Emanuels Ord, Hansine først kunde opfatte; og hun kunde høre paa ham, at han i Mellem-tiden var bleven ivrig:

„ — — Lad saa endelig være, at der i og for sig ikke er noget meget ondt i den Maade at leve paa, saa maa De dog indrømme, at alene Hensynet til de mindre velstillede Medmennesker bør afholde Folk fra at forfalde til en Luksusudfoldelse som f. Eks. min Svogers. Synet af en saadan Forfinelse gør Fattigdommens Byrde dobbelt tung for dem, der maa lide og stride Aaret igennem for at skaffe sig det tørre Brød; det avler Bitterhed, Misundelse og onde Instinkter — —“

„Nej, nej, jeg tror ikke en Smule paa, hvad De der siger. Jeg kommer til at tænke paa en Scene, jeg fornylig var Vidne til paa en stor Arbejdsplads, hvor en Mængde Folk gik og slæbte midt i Solheden med tunge Grusvogne, Sten og den Slags Ting. Netop som jeg kom forbi ude paa Vejen, gik to nydeligt klædte unge